

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΒΑΖΟ

«Μιά σπασμένη ἄμωσ σιάμνω, πῶς
κι' ἂν φάισε, ὅπως κι' ἂν ἔσπασε...
τίποτα δὲν ἀξίζει.»

X. STRICH

Μιά φορά κι' ἔτσι καιρὸ ἦταν ἓνα παλικάρι γε-
ραίο δροσορέα γιάτα καὶ γλυκειὰ καλοσύνη. Καὶ
τόραιο καὶ καλὸ παλικάρι εἶχε μιὰν ἀγάπη σὴν τὴν
αὐγὴ καὶ σὴν τὸ τριαντάφυλλο τοῦ Ἀπριλίου. Καὶ ὁ
Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἐνωσὴ τους, κι' ἄρχισε ἀπὸ τότε,
γι' αὐτοὺς, μιὰ τρισευτυχιομένη ζωὴ...

Κι' ἦτανε μιὰ φορά ἓνας ἄνθρωπος τρισευτυχι-
σμένος. Κι' ὁ τρισευτυχιόμενος αὐτὸς ἄνθρωπος
εἶχε ἓνα πολύτιμο βάζο ἀπὸ φαρφουρί, ψηλὸ σὴν
τὸ μισὸ του μπόδι, κεντημένο μὲ χρυσὰ λουλούδια καὶ
λουλουδιόμοια μὲ μαργαριτάρια, ρουμπίνια καὶ δια-
μάντια.

Κι' ἦτανε τόσο ὠραῖο αὐτὸ τὸ βάζο, πὸν κάθε φο-
ρὰ πὸν τὸβλεπε ὁ καλὸν γὸς ἄνθρωπος, ἐνωθε τὴν
καρδιά του νὰ πλημμυρῆ ἀπὸ μιὰ τέτοια εὐτυχία,
πὸν λημονοῦσε ὅλες τὶς πίκρες καὶ τὶς ἀσκήμιες
τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια ἦτανε τόσο εὐτυχιωμέ-
νος.

Ὅπου καὶ νὰ θροισότανε, ὅ τι καὶ νὰ ἔκανε, ὅ τι
καὶ νὰ τοῦ τύχαινε — αὐτὸς συλλογιζότανε τόραιο,
φαρφουρένιο βάζο του, κι' ἐνωθε μιὰ δύναμη νὰ
τοῦ γεμίξει ὀλόκερο τὸ κορμὶ του.

Ὅταν μάζεψε λουλούδια — γιὰ νὰ τὰ βάλει σὸ τῶρα
τὸ βάζο του τὰ μάζεψε. Κι' ἔτσι περνοῦσε ἀπὸ κα-
μιὰ δροσοπηγὴ, ἔπαιρνε σὸ σιαμνὶ του νερὸ κρου-
σιαλλένιο, γιὰ νὰ γεμίσει τόραιο τὸ βάζο του. Κι'
ἔτσι ἀκόμα νὰ κλάψει τοῦροχότανε, πῆγαινε ἀπὸ πά-
νω ἀπὸ τὸ βάζο του κι' ἄφινε τὰ δάκρυά του νὰ πέ-
φαινε μέσα, κι' ἐνωθε ἔτσι τὴν καρδιά του νὰ λυ-
γρῶνεταί, ὅπως ὁ οὐρανὸς μὲ τὴν καλοκαιρινὴ βρο-
χὴ — καὶ λαμποκοποῦσε ὁ οὐρανὸς κι' ἄστραφτε ἡ
γῆ, καὶ τὰ πλεμόνια του γέμιζαν μὲ μιὰν ἄφραστη
εὐτυχία.

Ὡς καὶ σὶ ὄνειρό του ἀκόμα, τὸ βάζο του ὄνει-
ροῦτότανε, καὶ χαμογελοῦσε καθὼς κοιμότανε.

Ὅμως, μιὰν ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, μιὰν ἡμέρα κακὴ,
πὸν εἶχε ἀρτίσει τὰ παράθυρά του ἀνοιχτὰ σὸ μω-
ρωμένο ἀέρα. Ἐγινε ἡ μεγάλη ἡ δυστυχία.

Καὶ φάσηξε ξάφνου ἓνας τρομερὸς ἀέρας, κι'
δουρεσε σὸ σπιτάκι του, καὶ τῶρε ἀνωκάτω τὸ σπι-
τάκι του — καὶ, ἄχ! τὸ γκρέμισε κάτω τὸ πολύτιμο,
φαρφουρένιο βάζο. Καὶ τὸ σῆνιψε.

Καὶ μετὰ σκοτεινίωσε ἡ ζωὴ τοῦ τρισευτυχιωμέ-
νου ἀνθρώπου.

Ποῖος δὲ τὸν ἔβλεπε νὰ κλαίει, ποῖος δὲ τὸν ἄ-
κουγε νὰ στενάζει, καὶ δὲ τὰ μάτωνε ἡ καρδιά του
ἴσαμε τὰ πὸν βαδιά της τὰ φύλλα; Μὲ τέτοιο σπα-
ρασμὸ τὸ θρήνησε τὸ βάζο του, ὁ τρισευτυχιόμενος
ὁ ἄνθρωπος!...

Μιὰ μέρα ὀλάκερη καὶ μιὰν ὀλάκερη, ἀτέλειωτη,
μακρὴ νύχτα θρηνοῦσε κι' ἔκλαιγε γιὰ τὸ μεγάλο
κακὸ πὸν τὸν εἶχε βρεῖ. Ὅμως τὴν ἄλλη μέρα μὰ-

ζερε τοῦ συντριμμένου τοῦ βάζου τὰ συντρίμμια, καὶ
τὰ κόλλησε μὲ προσοχὴ, καὶ ἴσθησε πάλι, τὸ κολη-
μένο βάζο, μὲς σὸ σπιτάκι του.

Μὰ τὰ λουλούδια πὸν τοῦ ἔθαζε, μαραινόνταν,
καὶ τὸ νεράκι του σιγά σιγά, λὲς κι' ἔ-
κλαιγε τόραιο τὸ βάζο. Καὶ καθὼς τὸβλεπε ὁ τρι-
σευτυχιόμενος ἄνθρωπος, τόσο θλιβότανε καὶ τόσο
πνοῖσε, πὸν νόμιζε πὸν πῶς δὲ τὰ μποροῦσε νὰ
ζῆσει.

Κι' ἔτσι τὰ δάκρυα τοῦ πλημμυροῦσαν τὴν καρδιά
καὶ ξεχλοῦσαν, αὐτὸς πῆγαινε τόραιο σὶς ἐρημιές
νὰ σκορπίσει τὰ δάκρυα του γιὰ τὸ βάζο δὲν μπο-
ροῦσε πὸν νὰ τὰ κρατήσῃ. Κι' ἔτσι, καθὼς ἔκλαιγε
μυῖχος σὶς ἐρημιές, θυμότανε τὸ ἴσακιόμοιο τὸ
βάζο, τόσο πὸν πολλὰ, καὶ πὸν κεντὰ καὶ πὸν ἀρ-
μυρὰ τρέχαν τὰ δάκρυα του — καὶ πὸν δὲ θέλανε νὰ
σταματήσουν.

Κι' εἶδε πὸν πῶς δὲν μποροῦσε νὰ ζῆσει ἄλλο.

Καὶ τότε γίνθηκε κάτι πολὺ τρομερὸ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔγινε ξάφνου μιὰ μέρα σκλη-
ρός. Τὰ μάτια του γίνανε σὴν τοῦ τρελλοῦ καὶ πε-
τούσαν φωτιές, καὶ τὰ χεῖλη του σφίξανε σὸ μιὰ με-
γάλῃ ἀπόφραση. Καὶ νά!

Τὰρπάζει τὸ βάζο καὶ τρέχει. Τρέχει ἔξω, τρέχει
μακριά, τρέχει δίχως νὰ σταματήσῃ.

Καὶ καθὼς σφίγγει τὸ βάζο σὸν κόρφο του, μουγ-
ρῆζει σὴν τὸ θηρίο, κι' ὄλο τρέχει.

Κι' ἀνεβαίνει σ' ἓνα βουνό, καὶ πηδαίει σὴν τὸ
κασιόκι ἀπὸ βράχο σὸ βράχο, καὶ κατεβαίνει ἔς
ρεματιές, κι' ἀνεβαίνει σὶς κορφοβούνια —

Καὶ σταματώντας, νά! ξάφνου μπρὸς σ' ἓνα βαθὲ,
τρομερὸ γκρεμὸ —

Σῆκωσε τὸ ἀγαπημένο του τὸ φορτίο καὶ τὸ πέ-
ταξε μὲ δύναμη σὸ χάος.

Κι' οὔτε θρόψαλλο δὲν ἔφτασε κάτω, ἀπὸ τόραιο
φαρφουρένιο βάζο!...

Κι' ἔτσι ἐγύρισε πίσω σὸ σπιτάκι του, τὰ χεῖλη
του εἶχαν ἀντίσει σ' ἓνα παράξενο χαμόγελο, κι' ἔ-
νωθε μιὰ τέτοια γαληνεμένη δυστυχία μέσα του,
πὸν ἔμοιαζε μὲ τὸ χεῖμα κάποιος ἀγαπημένης γυ-
ναίκας.

Τώρα ὄλος ὁ κόσμος λέει πῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ
τὸ Βάζο τρελλόθηκε, καὶ πῶς τὸν ἔχει πάρει ἀγα-
πητικὸ της ἡ Κόκκινη Κυρὰ, ἡ ἔωτικιά, πὸν κάνει
τοὺς ἀνθρώπους νὰ χορεύουν μαζὶ της σὶς ἐρημιές,
εἴτε πόνο ἔχουνε σὴν καρδιά τους, κι' εἴτε χαρά.

Λένε πῶς τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμα γίνθησαν ἓνα
μὲς σὴν καρδιά τους.

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Πόσοι εἶναι σήμερα σὴν Ἑλλάδα πὸν συμβι-
βάσουν ἢ συμβιβάζουσιν, καὶ σ' ἀφτοὺς
μέσα πόσοι εἶναι πὸν γράφουνε τὴν ἴδια γλῶσσα;
Δὲν μπορεῖ νὰ συμφωνήσῃ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο. Ὁ
κείθενος μὲ τὴν φαντασία του κυβερνεῖται. Πῶς δὲ
ἀπ' ἀφτοὺς πὸν συμβιβάσουν καὶ δὲ δῆς πῶς
κ' οἱ δὲ τους ἔχουνε ἄλλη γραμματικὴ, γράφουνε
ἄλλη γλῶσσα.

Ψυχάρης